

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Practicae Novae Imperialis Saxonicae Rerum Criminalium Pars ...

Quaestionum fere universarum in materia cuiusque generis homicidiorum,
fractae pacis publicae, laesae Majestatis ... falsificationis monetarum,
blasphemiarum, periurii & sortilegiorum ... decisiones absolutas ...
exhibens

Carpzov, Benedict

Wittebergae, 1670

Qvaestio IV.

[urn:nbn:de:bsz:31-127726](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-127726)

- 61 Limitatur secundo hæc opinio, si constet, *Limit. 2.* coniciantem lapidem habuisse animum occidendi, tunc absque dubio pœna gladii ordinaria occisori imponenda est. *Felin in c. significasti n. 11. extr. de homicid. Boss. de homicid. n. 39. Menoch. de præsumpt. lib. 5. præsumt. 40. n. 14. Plach. in epit. delict. lib. 1. cap. 10. n. 6. in fin. Blanc. in præct. crim. §. is sic præmissis. n. 62. in f. Carrer. in præct. in 3. tract. homicid. & assass. §. homicidij autem species. num. 54.*
- 62 Colligitur autem hoc casu animus occidendi ex variis circumstantiis; Vt si quis proiciat lapidem admodum gravem & ponderosum. *Boss. de homicid. n. 39.* Vel si quis ad eum, in quem vult lapidem conicere, propius accedat; quo sanè casu ictus est periculosior: Aut si proiecchio fiat

reiteratis vicibus in loco periculoso capitis, oculorum, &c. quæ omnia iudicis arbitrio committenda sunt.

- Merito itaq; pœna gladij à Scabinis adjudicata 63*
fuit A. H. qui M. F. reiteratis vicibus coniciens lapidem gravem in faciem & caput ejus, occiderat, *Versus Freyberg / Ad requisitionem Iudicis oppidani. Mense Aug. Anno 1593.*
- Eadem pœna afficiendum esse A. M. in casu simili 64*
pronunciatum fuit Prefecto in Helderungen. *Mens. Decembr. Anno 1601.*
- Quam pœnam quoq; decernere nõ dubitavimus ei. 65*
qui ades alicujus ingressus, lapidem ponderosum, cum quo propius accesserat, ipsi in caput coniecerat, eumq; hoc modo necaverat. *Ad requisitionem Quaestoris Scaudicensis. Mens. Jun. Anno 1628.*

QVÆSTIO IV.

Quæ sit Pœna mandantis homicidium, ut & ipsius Mandatarii.

S V M M A R I A.

1. Nil refert an quis propriis manibus, an verò alterius ope aliquem occidat. n. 11.
2. Quomodo mandatum homicidij differt ab Assassino.
3. Quomodo itidem differat à Consilio.
4. Mandans & mandatarius sunt correlata.
5. Delictum mandantis & mandatarii unum & idem est.
6. Mandatarius pœnam homicidij incurrit.
7. Mandatum Domini, servum in delictis non excusat.
7. Neq; mandatum Patris, aut jussus judicis.
9. Mandans homicidium tenetur pœnâ ordinariâ. n. 14.
10. Nil interest, an quis ipse occidat, an verò causam mortis præbeat.
12. Mandans plus delinquit, quam mandatarius in homicidij delicto.
13. Quatenus obligatio oritur ex mandato rei turpis.
15. Sententia Scabinorum Lipsensium. n. 16.
17. Mandans non tenetur, si mandatarius fines mandati excefferit. n. 18.
19. An mandans vulnerare solum, teneatur de homicidio mandatarii. n. 20. 21. 24. 25.
21. Animus occidendi non semper requiritur ad irrogationem pœnae homicidij. n. 23.
26. Responsum Scabinorum Lipsensium.
27. Virum mandans puniendus ob homicidium, quod mandatarius etiam absq; mandato perpetraturus fuisset. n. 28. 29.
30. Vnde propositum mandatarii conjecturâdû. n. 31.
22. Sententia Scabinorum Lipsensium.

- PARUM refert, an quis propriis manibus aliquem occidat, an verò per intermediam personam, ejusque auxilio & ope hoc efficiat, quum uterque occidat, Reusque fiat homicidij. Eaque Tertia est Ampliatio Regulæ traditæ supra q. 2. n. 1. scilicet, ut hæc in mandante quoque & jubente aliquem necari locum sibi vendicet.
- 2 Mandare autem propriè is dicitur, qui alicui sine mercede homicidium exequendum committit; quando enim pecunia intervenit non est propriè mandatum, sed assassinium. *Tib. Decian. in tract. crim. lib. 9. c. 31. n. 1.* Idque fieri debet in gratiam mandantis. In quo differt à consilio, quod totum tendit in utilitatem consultantis, non consulentis, cum contra mandatum tendat totum in utilitatem mandantis. *l. 1. ff. mandat. Bar. in l. non solum. §. si mandato, in 1. q. vers. veniamus ad persuasionem. ff. de injur. & plus est mandare quàm consulere.*
- 4 Cumq; mandans & mandatarius procul dubio sint correlata, sicut Dominus & servus, pater & filius, uxor & maritus, actor & Reus, &c. idè secundum naturam correlativorum, posito uno

exiis, necessariò ponitur & alterum, *l. fin. ff. de acceptilat. Bald. in l. nemo martyres, & in Auth. quas actiones. C. de SS. Eccles. & in l. conventicula. C. de Episc. & Cler. Tib. Decian. in tr. crim. lib. 9. cap. 33. n. 1.*

Obque id homicidio secuto, delictum mandantis & mandatarii ferè unum & idem est, *Bartol. in l. sed si unius. §. servus meus. n. 5. de injur. Cyn. in l. non ideo minus. C. de accusat. Decian. dict. lib. 9. cap. 32. n. 5.*

Vterq; igitur pœnâ homicidij tenetur. Quod quidem in persona Mandatarii vix dubium habet, ut qui ob mandatum non excusatur. *Bartol. in l. non solum. §. si mandato ff. de injur. Decian. dict. lib. 9. cap. 37. n. 1.* Turpis namque vel injustæ rei mandatum adeò non est obligatorium, ut ne juramento quidem confirmetur. *l. 9. §. 3. & 7. l. 12. §. 11. l. 23. §. 6. ff. mandat. c. non est obligatorium. de Reg. jur. in 6. Jul. Clar. in præct. §. f. quæst. 89. num. 1.*

Neque mandatum Domini regulariter servum in delictis excusat. *l. servus non in omnibus. ff. de obligat. & action. l. 1. §. quoties. ff. quod vi aut clam.*

clam. l. deniq. §. fin. ff. de injur. l. non solum §. si mandatum. ff. eod. l. non ideo minus. C. de accusat. Decian. in tract. crim. dist. lib. 9. cap. 37. n. 8.

Ac licet Judex vel pater iniuste quid iusserit, mandatarius tamen non excusabitur. Bartol. in l. prohibendum. C. de jar. fisci. lib. 10. & in l. iuste. ff. de acq. possess. Dd. in c. significamus. de constit. & in c. constitutus. de rescript. ubi Felin. Decian. conf. 535. n. 3. & seq. Angel. Aretin. de malef. in verb. Et Sempronium mandatores. n. 10.

Hinc pronunciarunt Domini in Scabinatu Elector. B. S. gladio puniendum esse, propterea quod M. M. vulnus lethale in fluxerat eumq. occiderat, non obstante Soceris mandato, cui hac in re obtemperaverat, Nach Zeit / an Landrichter. M. lanuar. Anno 1586.

Et ita quotidie pronuntiare solemus.

Quoad personam verò Mandantis certò statuendum est, quòd is non minus ac mandatarius ultimo supplicio affici debeat. Egid. Bossius sub tit. de mandat. ad homicid. n. 7. & per totum. Iul. Clar. lib. 5. sent. §. fin. quæst. 89. in pr. Menoch. de arbit. jud. quæst. lib. 2. casu 353. Tiber. Decian. in tract. crim. lib. 9. cap. 39. n. 1. Farin. part. 5. crim. quæst. 135. n. 1. Angel. Aretin. de malef. in verb. Sempronium n. 22 & 23. Plach. in epit. delictor. lib. 1. cap. 15. n. 2. Marsil. singul. 181. in pr.

9. An mandans ordinarius homicidii poena tenetur.

10. Tum, quia nihil interest utrum occidat quis ipse, an verò causam mortis dolo malo præbeat, l. nihil interest. 15. §. ff. ad Leg. Cornel. de sicar. l. non solum. 11. §. si mandatum ff. de injur. l. non ideo C. de accusat. Iul. Clar. in præct. §. homicidium. n. 12. Vvesemb. in parat. ff. ad L. Cornel. de sicar. n. 14. Harpr. in §. item lex Cornelia. n. 29. Inst. de publ. jud.

11. Tum, quod parum referat, an propriis manibus quis deiiciat vel per alium; Nam quod quis per alium facit, per seipsum facere cõsetur. c. qui facit. 72. de reg. jur. in 6. l. is damnus. 169. ubi Decian. ff. de reg. jur. Salycet. in l. non ideo minus. C. de accusat. q. 6. Tib. Decian. in tract. crim. lib. 9. cap. 39. num. 1.

12. Tum, quod mandans plus delinquat, quam mandatarius. Primo enim delinquit in seipsum. Secundo in mandatarium, quem corrumpit, ut occidat Tertio in occisum. Mandatarius autem non delinquit, nisi in se & in interfectum. Prosp. Farin. part. 5. crim. quæst. 135. n. 6. ubi allegat gloss. in l. athletas. §. Pomponius. in verb. in servitute. ff. de his qui not. infam. Gandin. in rubr. de transact. in ult. quæst. n. 26. Cepoll. conf. 14. n. 48. Egid. Bossius in tit. de mandat. an homicid. n. 1. Mascard. de probat. lib. 2. conl. 1012. n. 1. Tib. Decian. in tract. crim. lib. 9. cap. 32. n. 4. ubi latissimè tractat quomodo mandatarius sit causa delicti secunda, sed proximior effectui.

13. Et licet quis obiciat, quod rei turpis nullum sit mandatum, nullus contractus, nullaque actio vel obligatio, l. si remunerandi. §. si passus. ff. mandati. l. à reo. §. ff. de fidejuss. attamen hoc solum intelligi debet quoad actionem pariendam inter mandantem & mandatarium, non etiam quoad actionem vel accusationem pariendam ei, in cuius præiudicium mandatum tendit, Bartol. in l. non solum §. si mandato. ff. de injur. Salycet. & Dd. comm. in l. non ideo minus. C.

de accusat. Quo respectu mandans tenetur ex ipso delicto propter mandatum, nõ tamen principaliter ex mandato, Anton. Gomez. de delict. c. 3. n. 39. Boss. in tit. de foro comp. n. 109. Iul. Clar. in præct. §. fin. quæst. 89. n. 4. Prosp. Farin. dict. quæst. 135. n. 8. Decian. in tract. crim. dist. lib. 9. c. 32. n. 4. Angel. Aretin. dict. verb. Et Sempronium mactatores. n. 18.

Ex quo sequitur, mandantem pœnã homicidii ordinariã tunc demum afficiendum esse, si delictum fuerit secutum: Quia enim (ut modo dictum) ex delicto obligatur, eo nondum perficte existente neque obligatus neque ut homicida puniendus erit, Decian. in dict. lib. 9. cap. 36. n. 2. Plach. in epit. delict. lib. 1. cap. 14. Boss. sub tit. de mandat. n. 16. Salycet. in l. non ideo minus. in 3. quæst. C. de accusat.

15. Secundum prædicta, mandantem æquè ac mandatarium, homicidio subsecuto poenã gladij pleñdum esse, pronunciarunt Scabin. Lipsens. Hat der Gefangene M. R. a' s er auff vnser jüngst geprochenes Vertheil mit scharffer Frage angegriffen worden / bekandt das er seinen Bruder D. R. zuerschleffen vnd vmbzubringen befohlen / welches auch darauß erfolget vnd geschehen. Da er nun auff seinen gethanen Belantnuß vor Gericht freywillig verharren / oder deshouenigen wie recht überwiegen würde / so möchte er derowegen / das solche Mordthat auff seinen Befehl sich geschehen / mit dem Schwerte vom Leben zum Tode gestrafft werden. B. & W. Senatus V. V. den 7. M. Iun. Anno 1599.

Pariter quoq. responderunt in casu proffus simili 16 versus An. eburat / an Hauptmann Georg Eudern / Mens. Nov. mbr. Anno 1589.

17. Quod ipsum tamen multis modis limitatur, ut videre est apud Menoch. de arbit. judic. quæstion. lib. 2. cent. 4. cas. 52. Farin. part. 5. crim. q. 135. Tiber. Decian. in tract. crim. lib. 9. cap. 36.

18. In primis verò hoc fallit, quando mandatarius excessit fines mandati præter mandantis voluntatem, tunc enim ratione excessus mandans non tenetur. Menoch. dict. cas. 352. n. 3. Decian. dict. cap. 16. n. 5. Quod quidem indubitatè procedit, & nullum ferè habet contadicentem (ut putat Decian. d. c. 36. n. 6.) quando mandatum fuit quid fieri, ex quo verisimiliter & regulariter non solet sequi mors; Vt si quis mandaverit aliquem baculo parvo vel alapã percutere, & tamen mandatarius ense occiderit: Certè hoc casu mandans de excessu mandati non tenetur; In potestate namque mandatarii fuit non excedere fines mandati, quod tamen præter voluntatem mandantis fecit. Iul. Clar. recept. sent. lib. 5. §. fin. quæst. 89. n. 5. Plach. in epit. delict. lib. 1. cap. 15. n. 1. Egid. Bossius sub tit. de mandato. n. 10. Menoch. dict. cas. 352. n. 3. ubi plures allegat; Ex quo fundamento Decianus defendit delinquentem, qui aliquem iusserat meretricis faciem cultello parvulo ad aptandum pennas parato, casum signare, qui tamen cultellum illum punctum in iugulum impingendo mulierem occiderat, prout ipsemet refert. dict. lib. 9. cap. 36. n. 6.

19. At quid si mandatum fuit de vulnerando cum ense, seu de exonerando archibusum in aliquem, nõ mandantè etiam de occidendo, mandatarius verò occidat? si mandatarius si-nes non an-dati exco-

Covary. dat.

Covarr. in Clement. §. furiosus. de homicid. part. 2. §. 1. n. 3. Joh. Harpr. ad §. item lex Cornelia n. 32. Inst. de publ. jud. Romulejus de homicid. part. 2. n. 293. & seqq. Fach. lib. 1. contr. jur. cap. 36. Dec. conf. 234 & conf. 482. Hippol. de Marsil. conf. 7. n. 54. & conf. 67. & sing. 176.

20 Moti potissimum hoc fundamento, quod mandans in casu præfenti non habuit animum occidendi; Et quod ipsi non imputandus dolus mandatarii qui fines mandati excessit.

21 **Decisio** Sed contrarium rectius asserunt Iul. Clar. recept. sentent. lib. 5. §. fin. quæst. 89. n. 5. Menoch. de arbitr. jud. quæst. lib. 2. cent. 4. cas. 352. n. 2. Decian. in tract. crim. lib. 9. cap. 36. n. 11. Barthol. Veronensis conf. 34. Volz. ad Leg. Cornel. de sicar. cap. 6. n. 28. Anton. Gomez. tom. 3. variar. resol. cap. 3. num. 18. Quam opinionem communem esse dicit Bossius sub tit. de mandato n. 10. secundum quam etiam consuluit Cæpolla conf. criminal. 34.

22 Supra enim quæst. i. fuit probatum, ad hoc, ut pœna gladii in crimine homicidii obtineat, necessarium animum occidendi non requiri, sed sufficere, homicidam versari in dolo, & causam mortis dolose præbere juxta l. 15. ff. ad L. Cornel. de sicar. quod equidem facit is, qui mandat aliquem gladio vel ense vulnerari, præsertim cum vulnera infligi nequeant ad mensuram, & locus sæpe lethale vulnus faciat, ac declinatione aut inflectione corporis facile contingat, ut ictus accidat gravior.

23 Præterea, si hæc ratio, videlicet mandantem non habuisse animum occidendi alicujus esset ponderis sequeretur exinde, ne quidem mandatarium hoc casu de occiso teneri; quia in delictis mandantis & mandatarii eadem est ratio, & unum ac idem utriusque delictum. Bar. ol. in l. sed si unius. §. servus meus. n. 5. de injur. Decian. in tract. criminal. lib. 9. cap. 32. n. 5. At qui mandatarium, licet is vulnerandi tantum animo verberans aliquem occidat, ordinaria homicidii pœnâ plectendum esse, vix negabitur, quia sufficit adesse animum malitiosum ad id, ex quo proximè mors sequitur, supr. quæst. 1. n. 1. n. 28. & 29.

24 Neque huic adversatur, quod vulgò tradi solet, mandatarium hoc casu fines mandati excedere non debuisse, & quia excessit, mandanti hoc nullatenus imputandum esse. Quia hæc consequentia solum valet in mandato in contractibus, in quibus mandans non obligatur ex eo, quod mandatarius gessit, sed ex contractu mandati: In delictis verò mandans non ex contractu, ut qui de re turpi & in honestâ invalidus est, sed ex subsequuto delicto obligatur, Ant. Gomez. de delict. cap. 3. n. 39. Bossius de foro compet. n. 109. Decian. in tract. crim. dict. lib. 9. c. 32. n. 4. Alexand. conf. 65. n. 3. lib. 4. Angel. Aretin. de malef. in verb. & Sempronium mandantem. n. 18.

25 Deinde non fuit in potestate mandatarii, hoc casu fines mandati custodire; iustus namque cum gladio vel ense vulnerare, ictus in potestate suâ non habet, ut vulnera secundum mensuram infligere queat, adeoque ea quæ ex mandato secuta sunt, mandati sunt imputanda.

26 Hanc opinionem Iul. Clar. secuti sunt Scabini in pronunciando versus Clossen. An Bürgermeister vundt Nabe manne. Monf. Novembr. Anno 1595.

27 Præterea, pœna homicidii ordinaria in man-

dante locum non habet, quando mandatarius erat absque mandato, suâ voluntate & causâ delictum perpetraturus, Menoch. de arbitr. jud. Quæst. cent. 4. caus. 352. n. 13. Tiber. Decian. in tract. res simâ. crim. lib. 9. cap. 36. n. 14. Egid. Bossius sub tit. de datarius mandato. n. 46. Hippol. de Marsil. in l. 1. §. Divus aliâ Antoninus. n. 7. ff. de quæstion. Cæpoll. conf. 41. Socin. quog. Jun. conf. 38. n. 18. lib. 2. Alciat. respons. 468. n. 4. mandato Vbi scribunt, hoc casu pœnam extraordinariam non intervenire.

Et quamvis opinionem hanc, quâ distinguitur, an mandatarius aliâs erat factururus delictum, an non, reprobet Iason. in l. n. 22. C. deser. fugit. rat. quem sequitur Iul. Clar. lib. 5. sentent. §. in fin. quæst. 89. n. 1. ubi pro suâ intentione allegat Bartol. in l. non solum. §. si mandato. n. 19. ff. de injur. Curt. Jun. conf. 237. n. 5. & alios multos, contraque distinctionem prædictam Senatam Mediolanensem pronunciasse, testatur: Ea tamen magis æqua est, postea quâ factò mandantis reipsâ secutum non est delictum. Ac licet mandatum fuerit iniquum at tamen illa iniquitas satis punitur Iudicis arbitrio, Menoch. dict. cas. 352. n. 13. Quin & Dd. à Iul. Claro allegatos in aliis terminis loqui late probat Tib. Decian. dict. lib. 9. c. 36. num. 14.

29 Sciendum tamen, mandantem delictum, si mandatarius absque mandato etiam hoc perpetraturus erat, tunc demum à pœnâ ordinariâ homicidii excusari, quando certò credidit, mandatarium etiam sine mandato omnimodò occisurum esse: si verò mandans ignoravit, aut credit, quod mandatarius hoc factururus non esset, tunc indifferenter mandans tenebitur pœnâ ordinariâ, quia quoad ipsum satis est, quod putavit verè mandare ei, qui aliâs non esset factururus; Non enim potest istud mandatatum transire in consilium, ut quod datur gratiâ eius, qui consilium petit, quod non fit, quando mandans ignorat, mandatarium occidere velle. Tib. Decian. dict. c. 36. n. 14.

30 Unde verò hoc probandum sit, quod mandatarius aliâs factururus esset, etiam si non mandatarius fuisset, tradit Decian. dict. cap. 36. n. 15. 16. 17. 18. ponendo aliquot conclusiones: Hipp. de Marsil. sing. 218. Carrer. in præf. crim. §. 5. Plach. in epit. delict. lib. 1. c. 15. n. 14. Bossius sub tit. de mandat. n. 46. Potissimum hoc colligendum est ex indicis & conjecturis; Veluti si inimicitia capitalis intercesserit inter occisum & mandatarium; Vel si minæ præcessissent de occidendo, vel præparationes ad occidendum, &c. Felin. in c. sicut dignum. n. 9. vers. tertia conclusio in f. de homicid. Carrer. dict. §. n. 75. Plach. in epit. delict. lib. 1. c. 27. n. 12.

32 Et secundum hanc opinionem Scabini dictaverunt pœnam fustigationis fœmina cuidam M. S. qua fratri suo vitricum propriâ sponte occisuro, & iam jam percipienti, ipsum planè interficere mandaverat, hisce formalibus:

Hac die gefangene M. S. in guten belandt vnd gestanden / daß sie ihren Bruder Martin / als derselbe den Stieffvater allbereit mit der Krautstoffen übel geschlagen / daß er kaum sitzen können / geheissen / den Stieffvater vollend todt zu schlagen / denn sie vor ihm tünfftig nicht sicher seyn würden / nach mehren Inhalt ihres gethanen Belantniß. So wird sie gestalten Sachen nach mit Staupenschlägen des Landes ewig billig verwiesen / Versus Bruhna / an Philipy. Spiegeln. M. Feb. Anno 1616.

QUÆSTIO V.

Quomodo debeat puniri, qui volens occidere Titium, ex errore occidit
Sejum? Et de intellectu Constit. Elect. 6.

part. 4.

SUMMARIA.

1. Error in persona Reum homicidii non excusat a pœnâ.
2. Discrepant Interpp. de pœnâ hoc casu Reo irrogandâ, varia adducunt fundamenta. n. 3. 4. 5. 6.
7. In foro Saxonico gladij pœna obtinet in homicidio ex errore personæ occisæ commissio.
8. Explicat. Const. Elect. 6. part. 4. n. 9. 10.
11. Non semper requiritur ut animus occidendi ad hoc, ut pœna homicidii locum habeat.
12. Homicidium errore personæ commissum quodnam dicitur.
13. Ex rubro nigrum est explicandum.
14. Quando actum per errorem gestum noceat generanti.
15. Sententia Scabinorum Lipsensium. n. 16.
17. Homicidium ex casu in aliâ personâ commissum quomodo puniendum sit. num. 18. 19. 20. 21. 22. 28. 29.
23. Sententia Scabinorum Lipsensium. n. 24. 25. 26. 27.
30. Quodnam homicidium casuale extraordinariâ pœnâ debeat coerceri.
31. Differt casus fortuitus à casu improvise.
32. Pœna occisoris, qui in rixâ mediatorem intervenientem necat. n. 35.
33. Sententia Scabin. Lipsensium. n. 34. 36.
37. Cedes ex facto illicito exortia, quomodo coerceri debeat n. 38.
39. Sententia Scabinorum Lipsensium.
40. Casus impunitus non est, si dolus eum precedat.

1. Porro pœnâ homicidii ordinariâ quoque plectendus est, qui ex errore aliquem occidit, cum vellet occidere alium; Veluti si ferire volens eum cum quo rixatur, alium occidat. Ea; Quarta est Ampliatio Regulæ supra q. 2. traditæ.

2. Qua de re tamen interpretes omni ex parte non conveniunt, Equidem haud pauci arbitrantur, eum, qui Titium occidere volens, Cajum occidit non pœnâ homicidii ordinariâ, sed aliâ mitiori puniendum esse, Wesemb. in §. item lex Cornel. de sicar. §. Inst. de publ. jud. n. 2. vers. & si data sit opera. Carrer. in prax. crim. de homicid. §. 2. n. 57. Jacob. Damhonder. in prax. crim. cap. 85. n. 7. vers. ad huc modum si quisquam, Francisc. Ripa in l. fin. q. 21. n. f. C. de revocand. donat. Bartol. Capoll. cons. 33. n. 5. lib. 3. Philipp. Matth. in l. semper in dubiis. 56. ff. de reg. jur. n. 23. & seq. Menoch. lib. 2. arbitr. jud. quest. cent. 4. casu 324 n. 10. Iason. in l. 1. ff. de LL. ubi dicit hanc opinionem in judicando esse tenendam. n. 18. in pr. & vers. verius est, quod cum iste sit, & in l. si pater tuus. 4. ff. de hered. inst. n. 9. Andr. Tiraquell. de pœn. temperand. caus. 14. n. 2. Prosper. Favina. part. 5. crim. quest. 125. n. 152. & 53. Mascard. de probation. lib. 2. concl. 864. n. 6. & seqq. Anton. Tessa. decis. 243. in f. ubi Senatium Pedemontanum 17. Decembr. Anno 1585 ita judicasse, testatur.

3. Qui pro confirmandâ suâ opinione communiter adducunt L. illud. 3. §. in fin. ff. de injur. ubi qui voluit percutere servum proprium, & ex errore Titium hominem liberum, quem putabat servum suum esse, percussit, injuriarum non tenetur. L. si cum servo. 4. ff. eod. tit. Vbi injuriarum quoque non tenetur is, qui servum percutere volens, alium invitus percussit. L. Prospiciendum. 11. §. delinquitur. 2. vers. casu vero ff. de pœn. ubi casu perpetrasse homicidium dicitur, qui in venatione telam in feram missurus, hominem interfecit; Homicidium autem casuale pœnâ mortis non est coercendum.

Ex adverso, ordinariam mortis pœnam hoc casu Reo esse infligendam, alii numero etiam non pauci scribunt, Bartol. in l. 11. §. delinquit. ff. de pœn. n. 7. ibi. ultimo pone quod volebam percutere usque ad fin. Salycet. in l. quoniam multa. C. ad L. Jul. de vi publ. n. 6. Anton. Gomez tom. 3. var. resol. cap. 3. num. 34. 35. Petr. Plach. in Epit. delict. cap. 27. Jul. Clar. in §. homicidium. num. 6. Johan. Harpr. in §. item lex Cornelia de sicariis. Inst. de publ. jud. n. 118. & seqq. Andr. Fachin. lib. 1. contr. cap. 37. Carol. Molin. in Consuetud. Parisiens. tit. 1. §. 3. quest. 41. n. 253. Nicol. Boer. decis. 83. num. 1. & seqq. Ferdin. Vasquius libr. 3. contr. illustr. cap. 96. n. 32.

Hi pro stabiliendâ suâ sententiâ præcipuè elegant l. eum qui nocentem. 18. §. si injuria ff. de injur. ibi. Si injuria mihi fiat ab eo, cum sim ignotus, aut si quis putet me Lucium Titium esse, cum sim Gajus Sejus, prævalet quod principale est, injuriam eum mihi facere velle; Nam certius ego sum, licet ille putet, me alium esse quàm sum, Et ideo injuriarum actionem habeo. Item, l. scientiam 46. §. qui cum aliter 4. ff. ad L. Aquil. l. si quis servo 20 sub fin. Cod. de furt. l. 15. qui cum telo. 7. C. ad L. Cornel. de sicar. quas latè explicat Harpr. in d. §. item lex Cornel. n. 218. seqq. Inst. de publ. jud. ubi etiam diluirationes & textus in contrarium adductos, quod & facit Fachin. dict. cap. 37. & Jacob. Thomingius decis. 38.

Et secundum hanc posteriorem ceu veriorè sententiam iudicandum esse, non modò suadent textus pro confirmatione eius à Doctõribus adducti, sed & in foro Saxonico hoc minus dubii habet ob manifestam Constit. Elector. 6. part. 4. in qua constitutum, Vt si quis occidere volens Titium, occidat alium, pœnâ gladii ordinariâ puniatur, simulque additur decisionis ratio in verbis: Diemeil aber darinnen wider Gottes Gebott auch ohne zweiffel gehandelt / vnnid nicht verneinet werden mag / daß es ein Todtschlag sey / &c.

Qua